

Tilda Laaksonen

JÄLJILLÄ

2

Kiehtovia
rikosmysteerejä
maailmalta

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Jäljillä-podcast on kuunneltavissa PodMessa.

© Tilda Laaksonen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Graafinen suunnittelu: Tommi Tukiainen

ISBN 978-951-1-45218-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

SISÄLLYS

Esipuhe.....	7
Irlannin katoamiskolmio.....	9
Chloe Ayling.....	54
Vatikaanin salaisuus.....	76
Wienin kuristaja.....	90
Adam.....	125
Britannian vihatuin isä.....	139
Baneheia.....	164
Lähteet.....	196

ESIPUHE

Julkaisin ensimmäisen *Jäljillä*-podcastin jakson huhtikuussa 2018. Sitten jaksoja on julkaistu yli 200 ja niitä on kuunneltu yhteensä yli 30 miljoonaa kertaa. Rikoksista kertomisesta on tullut minulle päivätö, josta pidän edelleen, yli neljä vuotta podcastin aloittamisen jälkeen.

Podcastini perustamisen jälkeen true crime -genren suosio on noussut räjähdysmäisesti ja podcasteja, kirjoja, tv-sarjoja ja dokumentteja erilaisista tosielämän rikoksista on julkaistu valtavasti. Vaikka genreen on kohdistettu myös kritiikkiä, olen iloinen, että varsinkin meillä Suomessa ollaan melko tarkkoja siitä, millaista materiaalia julkaistaan, ja true crimesta kiinnostuneet suhtautuvat genren julkaisuihin välillä hyvinkin kriittisesti.

Jäljillä-podcastini on kuunneltavissa PodMe-palvelussa. Siellä on vankka fanikunta. Kun olin kirjoittanut ensimmäisen kirjani *Jäljillä – Selvittämättömiä rikostapauksia meiltä ja maailmalta*, sain kuulijoiltani paljon kiitosta ja positiivista palautetta – aivan kuin olisin kerralla julkaissut kuunneltavaksi yhdeksän uutta podcast-jaksoa!

Olen koonnut tähän kirjaan seitsemän kiinnostavaa tapausta samalla tyylillä kuin kokoan podcastini jaksot ja kokosin myös

ensimmäisen kirjani tapaukset. Podcastissani fokus on usein Pohjois-Amerikassa tapahtuneissa rikosjutuissa, mutta tässä kirjassa päätin keskittyä eurooppalaisiin rikostapauksiin. Törmäsin kirjaa tehdessäni juttuihin, joista en ollut koskaan ennen kuullutkaan, ja tapausten valitseminen kirjaa varten oli yllättävän haastavaa.

Olen koonnut kirjan luvut erilaisia julkisia lähteitä käyttäen, esimerkiksi dokumenttisarjoja, uutisartikkeleita, podcasteja ja kirjoja hyödyntäen. Olen myös lukenut rikosten tekijöiden ja uhrien omaisten sekä tutkijoiden haastatteluja ja hyödyntänyt teksteissä heidän kommenttejaan. Jos kirjoitan huhusta, omasta mielipiteestäni tai spekuloin jollakin, se on merkitty tekstiin selkeästi.

Toivon, että otat kirjaa lukiessasi tai kuunnellessasi huomioon sen, että kirjassa kerrotut rikokset ovat tapahtuneet oikeille ihmisille. Rikoksista eivät kärsi vain niiden uhreiksi suoraan joutuneet henkilöt vaan myös tekijöiden ja uhrien omaiset ja muu lähipiiri. Olen pyrkinyt kertomaan tapahtumista suoraan ja mitään peittelemättä mutta kuitenkin empaattisesti ja kunnioittavasti.

IRLANNIN KATOAMISKOLMIO

Useita naisia katosi 1990-luvulla Irlannin pääkaupungissa Dublinissa ja sen läheisyydessä. Koska paikat, joista naiset katosivat, muodostavat kartalla kolmion muotoisen alueen, on tapauksia alettu Irlannin mediassa kutsua nimellä Irlannin katoamiskolmio. Vaikka viimeisimmästäkin katoamistapauksesta on jo lähes 30 vuotta, eivät poliisit vielääkään tiedä varmuudella, liittyvätkö tapaukset jotenkin toisiinsa vai ovatko katoamiset yksittäisiä tragedioita. Monien vuosien ajan Dublinissa kuitenkin uskottiin, että katoamisten takana saattaa olla jopa nuoria naisia saalistava sarjamurhaaja.

26-vuotias Annie McCarrick oli aina tiennyt irlantilaisista juuristaan ja arvostanut niitä. Hän oli asunut koko elämänsä Yhdysvalloissa, New Yorkin osavaltiossa Long Islandilla, mutta hänen vanhempansa olivat kotoisin Irlannista. Irlantilainen kulttuuri näkyi perheen elämässä eri tavoilla – esimerkiksi katolilaisuus oli heille tärkeä asia ja he kävivät Long Islandin alueen muiden irlantilaisperheiden kanssa kirkossa joka sunnuntai. Annie oli aina ollut kiinnostunut irlantilaisesta kulttuurista, ja hän halusi ehdottomasti päästä myös näkemään Irlantia; siksi hänen vanhemmilleen ei tullut yllätyksenä, kun Annie yliopisto-opintojensa aikana vuonna 1988 ilmoitti hakevansa vaihto-ohjelman kautta opiskelupaikkaa Dublinista.

Irlannissa vaihto-oppilaana asuessaan Annie ihastui maahan vielä enemmän ja päätti, että muuttaisi jonain päivänä sinne pysyvästi. Kun Annie oli saanut opettajanopintonsa Yhdysvalloissa valmiiksi vuonna 1992, hän toteutti päätöksensä. Annie halusi opettajan pätevyyden myös Irlannissa, mutta koska hän ei puhunut ollenkaan iiriä, Irlannin ensimmäistä virallista kieltä, hänen piti täydentää kielitaitoaan Irlannissa.

Tammikuussa 1993 Annie pakkasi laukkunsa Yhdysvalloissa ja lensi uuteen kotimaahansa Irlantiin. Hänen vanhempansa eivät olleet huolissaan, vaikka heidän ainoa lapsensa muutti yksin uuteen maahan. Annie oli aina ollut sosiaalinen ja pärjännyt mainiosti, ja vanhemmat uskoivat, että hän sopeutuisi uuteen elämäänsä hyvin. Annie oli ennen muuttoaan järjestänyt itselleen Dublinista Sandymountin lähiöstä asunnon, jonka hän jakoi kahden samanikäisen naisen kanssa. Lähiötä pidettiin turvallisena, ja vuonna 1993 siellä tapahtui vain vähän rikoksia. Koska Annien opinnot eivät vieneet paljon aikaa, hän hankki itselleen myös kaksi osa-aikaista työpaikkaa: toisen ravintolasta ja toisen kahvilasta. Molemmissa paikoissa Anniesta pidettiin niin asiakkaiden kuin muiden työntekijöiden keskuudessa.

Perjantaina 26. maaliskuuta 1993 Annie heräsi aikaisin aamulla kämppäkavereidensa kolisteluihin. Nämä olivat lähdössä viikonlopuksi vanhempiensa luokse muualle Irlantiin ja pakkasivat tavaroitaan ennen töihin lähtöä. Kämppäkaverit kertoivat myöhemmin, että Annie oli perjantaina tavallinen oma itsensä ja kertoi heille, mitä suunnitelmia hänellä oli viikonlopulle. Annie aikoi hyödyntää sen, että kämppikset olisivat poissa koko viikonlopun, ja hän oli kutsunut kaksi ystävänsä illalliselle lauantai-illaksi.

Lisäksi Annie puhui valmisteluista, joita hänen oli tarkoitus tehdä äitinsä vierailua varten. Annien äiti Nancy oli tulosuhtikuun alussa lomalle Dubliiniin tyttärensä luokse, mistä Annie oli erittäin innoissaan – hänen työkavereidensa ja ystä-

viensä mukaan hän ei ollut vähään aikaan mistään muusta puhunutkaan. Annie mainitsi kämppeiksilleen myös, että kävisi perjantain aikana hakemassa palkkasekkinsä kahvilasta ja menisi ehkäpä kävelylle noin 30 kilometrin päässä sijaitsevaan Enniskerryn kylään, joka oli tunnettu kauniista ulkoilumaastoista.

Ennen Enniskerryyn lähtöä Annie kuitenkin hoiti erilaisia asioita Dublinissa: hän kävi ruokakaupassa ostamassa illallistarvikkeita lauantaista varten ja pankissa avaamassa itselleen uuden tilin. Valvontakamerat eivät olleet Irlannissa tuohon aikaan yleisiä, eivät edes maan suurimmassa kaupungissa Dublinissa, ja Annie tallentui tuona päivänä valvontakameraan ainoastaan pankissa. Kävellessään pankista kotiinsa ruokaostosten kanssa Annie pysähtyi puhelinkopilla ja soitti ystävälleen kysyäkseen tätä mukaansa kävelylle Enniskerryyn. Ystävä kuitenkin kertoi, että oli loukannut nilkkansa eikä voinut siksi lähteä mukaan.

Anniin liikkeistä hänen puhelinkopista soittamansa puhelun jälkeen on melko vähän tietoa, mutta se tiedetään, että hän pääsi kotiinsa. Kun häntä seuraavalla viikolla alettiin etsiä, hänen perjantaina ostamansa ruokatarvikkeet löytyivät asunnosta. Outoa kyllä, Annie oli jättänyt ruokaostokset keittiön tasolle, vaikka niiden joukossa oli myös herkästi pilaantuvia elintarvikkeita, jotka olisi pitänyt laittaa jääkaappiin.

Varmuudella tiedetään myös se, että Annie lähti bussilla Dublinista kohti Enniskerryä palattuaan kotiinsa ruokakaupasta ja pankista. Bussikuski muisti Anniin, koska tämä oli hypännyt bussiin aivan viime hetkellä; itse asiassa Annie oli joutunut juoksemaan bussin perässä ja heiluttamaan kuljettajalle, koska bussi oli jo ehtinyt lähteä pysäkiltä hänen saapuessaan. Eräs Anniin työkaveri oli ollut samassa bussissa, ja vaikka tämä oli istunut eri puolella bussia eikä ollut jutellut Anniin kanssa, työkaveri oli täysin varma siitä, että hänen bussissa näkemänsä nainen oli ollut Annie. Tämä on viimeinen luotettava havainto Anniesta ennen hänen katoamistaan.

Seuraavana päivänä, lauantaina 27. maaliskuuta, Annie ei saapunut aamuvuoroonsa kahvilalle. Hänen työkaverinsa kummas-telivat asiaa, koska Annie oli tunnettu täsmällisyydestään, ja he olivat varmoja, että Annie olisi ilmoittanut, jos olisi esimerkiksi sairastunut. Annien oli pitänyt tuoda aamuvuoroon tullessaan myytäväksi jälkiruokia, joita hänen oli ollut tarkoitus valmistaa kotonaan. Myöhemmin iltapäivällä työkaverit saivat myös kuulla esihenkilöltään, ettei Annie ollut edellisenä päivänä tullut hake-maan palkkasekkiään, vaikka oli niin luvannut.

Seuraavaksi Annieta alkoivat kaivata hänen kaksi ystäväänsä, jotka hän oli kutsunut lauantai-illaksi luokseen syömään. Kak-sikko saapui Annien asunnolle sovittuna aikana, ja he koputte-livat ovea hyvän tovin, mutta kukaan ei tullut avaamaan. Ystä-vät ajattelivat, että Annie oli vain myöhässä, ja päättivät mennä lähistöllä olevaan publiin odottamaan tämän paluuta. Vielä tun-ninkaan päästä Annie ei kuitenkaan ollut saapunut ja hänen ys-tävänsä päättivät mennä kotiin ja soittaa hänelle myöhemmin illalla. He eivät olleet erityisen huolissaan, koska tiesivät, että Annie oli kiireinen opintojensa ja kahden työnsä kanssa.

Maanantaina 29. maaliskuuta, kun kukaan ei vielääkään ol-lut kuullut Anniesta tai saanut tähän yhteyttä, ystävät soittivat tämän äidille Nancylle New Yorkiin. Nancy oli valmistautunut matkustamaan Dubliniin myöhemmin samalla viikolla, mutta kun hän kuuli Annien ystäviltä tapahtuneesta, hän päätti mat-kustaa Irlantiin jo samana päivänä. Se, että Annie hävisi täysin eikä ilmoittanut mitään työpaikalleen, ei ollut ollenkaan hänen tapaistaan, ja siksi Nancy oli erittäin huolissaan. Kun Nancy il-moitti tyttärensä kadonneeksi, hänen hätänsä otettiin tosissaan, mikä ei läheskään aina ole katoamistapauksissa itsestäänsel-vyys. Aikuisella ihmisellä on halutessaan oikeus kadota tai olla ottamatta yhteyttä läheisiinsä.

Koska Annie oli kuitenkin suunnitellut tulevaisuuttaan nor-maaliin tapaan ennen katoamistaan, poliisit uskoivat, ettei

kyseessä ollut vapaaehtoinen katoaminen tai se, että hän olisi vain halunnut olla omassa rauhassaan. Kun Annieta alettiin etsiä, hän oli ollut kateissa lähes 80 tuntia ja monia tärkeitä johtolankoja oli saattanut viikonlopun aikana hävitä. Annien viimeisistä liikkeistä saatiin tietoja, kun hänen kuvaansa ja tietoa katoamisesta alettiin levittää mediassa ja hänet perjantaina nähneet ihmiset ottivat yhteyttä poliisiin. Median avulla poliisit saivat tietoonsa sen, että Annie oli pyytänyt ystävänsä mukaansa Enniskerryyn ja ottanut bussin sinne. Etsinnät keskittyivät aluksi Annien kodin lähelle mutta siirtyivät lopulta Enniskerryyn ja sen kauniille kävelyreiteille, joilla liikkui päivittäin paljon ihmisiä.

Tutkimusten alkuvaiheessa poliisit saivat tärkeän vihjeen, jonka todenperäisyyttä ei kuitenkaan vielä tänäkään päivänä ole pystytty selvittämään. Johnnie Fox's -nimisen pubin ovimies otti yhteyttä poliiseihin ja kertoi, että hän uskoi nähneensä Annien pubissa perjantai-iltana. Johnnie Fox's sijaitsee Glencullenin kylässä, noin puolen tunnin ajomatkan päässä Dublinin keskustasta. Pubi on ollut toiminnassa vuodesta 1798, ja se on yksi Dublinin alueen tunnetuimmista ja suosituimmista ravintoloista. Pubin nettisivuilla sitä kuvaillaan ”paikaksi, jonka tunnelma on kuin 1800-luvun irlantilaisessa maalaiskodissa mutta ruoka ja palvelu vastaavat 2000-luvun standardeja”.

Johnnie Fox's -havainto kiinnosti poliiseja alusta alkaen, ja he pitivät sitä luotettavana kahdestakin eri syystä. Ensinnäkin pubi sijaitsee vain vajaan viiden kilometrin päässä Enniskerryssä eli sieltä, minne Annie todennäköisesti matkusti bussilla perjantaina. Oli täysin mahdollista, että Annie olisi kävelynsä jälkeen poikennut pubissa ennen kuin olisi jatkanut matkaansa takaisin kohti Dublinia. Toiseksi havainto vaikutti kiinnostavalta, koska pubi oli perinteisen irlantilainen ja kyseisenä perjantaina pubissa esiintyi tanssiryhmä, joka esitti perinteisiä irlantilaisia kansantansseja. Anniehan oli kiinnostunut irlantilaisesta kulttuurista ja perinteistä, joten tällainen ohjelma olisi varmasti

kiinnostanut häntä. Annie oli myös puhunut Johnnie Fox's -pubista äidilleen, koska oli halunnut viedä tämän katsomaan paikkaa, kun tämä tulisi käymään Dublinissa.

Ovimiehen kertomuksen mukaan Annieta muistuttanut nainen oli tullut publiin perjantaina vähän iltakahdeksan jälkeen. Ilmeisesti Annie ei ollut huomannut, että hänen piti maksaa muutama punta sisäänpääsymaksua, ja ovimies oli pyssäyttänyt Annien tämän kävellessä kohti ravintolasalia maksamatta. Annie oli pahoitellut vuolaasti ja luvannut maksaa sisäänpääsymaksun heti. Kun hän oli ollut kaivamassa rahaa olkalaukustaan, hänen takanaan seisonut mies oli sanonut voivansa maksaa molempien sisäänpääsyn. Annie oli vaikuttanut yllättyneeltä ja kiitolliselta ja oli hymyillyt miehelle leveästi. Ovimiehelle tuli kuitenkin Annien ja tuntemattomaksi jääneen miehen kommunikoinnista sellainen vaikutelma, että nämä eivät olleet tunteneet toisiaan eivätkä tulleet publiin yhdessä.

Ovimies ei ollut nähnyt Annieta ja miestä uudelleen illan aikana, mutta hänen kertomansa mukaan tämä johtui vain siitä, että liikkeellä oli paljon ihmisiä ja hänen tehtävänään ei ollut olla ravintolasalissa. Ovimies uskoi, että Annie ja mies jatkoivat iltaa ravintolassa mutta hän ei vain nähnyt kaksikkoa enää. Hänen mukaansa Annien seurassa ollut mies oli keskimittainen, normaalipainoinen ja iältään noin 25–30-vuotias ja tällä oli ollut siiliksi leikattu tumma tukka.

Annien ystävien ja perheen mukaan hän ei katoamisensa aikaan seurustellut kenenkään kanssa. Hän oli tapaillut lyhyesti erästä työkaveriaan mutta oli lopettanut suhteen ennen kuin se oli ehtinyt edes kunnolla alkaa, koska oli saanut tietää työkaverin olevan kihloissa. Ollessaan aiemmin vaihdossa Irlannissa Annie oli seurustellut vakavasti kaksi kertaa. Kummankin miehen kanssa seurustelusuhteet olivat päättyneet sovussa, ja Annie oli pysynyt kaverina heidän kanssaan.

Vaikka ovimies olikin sanonut, että hänen mielestään Annie ei ollut tuntenut lippunsa maksanutta miestä, poliisit halusivat selvittää, oliko mahdollista, että Annie oli tullut publiin tapamaan jotain toista miestä, ehkäpä treffeille. Mies, jonka kanssa Annie pubissa nähtiin, ei ole lukuisista pyynnöistä huolimatta ilmoittautunut poliiseille. Poliisit ovat jakaneet miehen kasvoja esittävää luonnosta mediassa, mutta kukaan ei ole ottanut yhteyttä poliisiin kertoakseen tuntevansa häntä.

Annien katoamisen tutkintaan käytettiin valtavasti resursseja ja rahaa, mutta siitä huolimatta hänen kohtalonsa on edelleen auki. Annien vanhemmat viettivät muutaman kuukauden Irlannissa ja auttoivat tyttärensä etsinnöissä – he palkkasivat jopa oman yksityisetsivän tutkimaan tapausta, mutta ilman tuloksia. Vuonna 1993 katoamistapausten tutkinta ei ollut ollenkaan niin yksinkertaista kuin nykyään; digitaalisia jalanjälkiä, kuten kännyköiden puhelutietoja tai valvontakameroiden nauhoitteita, ei ollut saatavilla, eikä kadonneiden liikkeitä voitu tutkia niistä.

Annien osalta jäljet päättyvät varmuudella Enniskerryyn vievään bussiin, eikä hänen sen jälkeisistä liikkeistään ole saatavilla varmoja tietoja; pubihavaintoa pidetään edelleen epävarmana, vaikka esimerkiksi Annien vanhemmat uskovat, että pubissa ollut nainen todella oli heidän tyttärensä. Se, että Annie lähti Enniskerryyn kotoaan niin kiireellä, on herättänyt kysymyksiä. Annie joutui juoksemaan bussiin ja oli luultavasti tajunnut olevansa myöhässä jo saapuessaan kotiin ruokakaupasta, koska oli jättänyt herkästi pilaantuvat ostokset laittamatta jääkaappiin.

Tapausta tutkineet poliisit uskovat, että jos Annie olisi myöhästynyt Enniskerryyn menneestä bussista, hän olisi todennäköisesti jättänyt kokonaan menemättä. Seuraava bussi sinne olisi lähtenyt vasta reilun tunnin päästä, ja silloin olisi jo alkanut

hämärtää, eikä yksin tehty kävelyretki syrjäisellä alueella pimeässä välttämättä olisi tuntunut Anniesta hyvältä ajatukselta.

Koska Annie kuitenkin ehdottomasti halusi ehtiä bussiin ja päästä Enniskerryyn, eräät tapauksen tutkinnassa mukana olleet poliisit ovat epäilleet, että Annie oli sopinut tapaavansa siellä jonkun eikä halunnut myöhästyä. Ehkä Annie oli sopinut tapaamisesta sen jälkeen, kun hänen ystävänsä oli kieltäytynyt kävelyretkestä kipeään nilkkaansa vedoten. Koska Enniskerrystä on vajaan viiden kilometrin kävelymatka Johnnie Fox's -pubiin, poliisit uskovat, että Annie sai joltakulta kyydin – hän tuskin olisi lähtenyt yksin kävelemään pimeitä ja syrjäisiä pikkuteitä kohti pubia, varsinkin kun illan aikana oli alkanut tuulla ja sataa. Jos Annie sai Enniskerrystä kyydin, voisi se tukea teoriaa, että hän oli sopinut jonkun kanssa tapaamisen alueelle ja kävelylenkin jälkeen he olivat päättäneet jatkaa kohti pubia yhdessä.

Toisaalta se, että Annie olisi liftannut Enniskerrystä pubiin, ei ole täysin mahdotonta. Kuten muista Irlannin katoamiskolmion tapauksista käy ilmi, liftaaminen oli 1990-luvulla hyvin suosittu tapa liikkua paikasta toiseen. Julkiset liikenneyhteydet olivat heikot jopa Dublinissa, ja varsinkaan syrjäisemmille alueille ei mennyt busseja säännöllisesti.

Koska Anniesta ei ole yhtäkään havaintoa Enniskerryn kävelyreiteiltä, sekin on täysin mahdollista, että hän ei koskaan mennyt sinne kävelemään vaan matkusti sinne jostain muusta syystä. Jos näin todella tapahtui, oleellisin kysymys on, missä ja kenen kanssa Annie vietti aikaa ennen kuin saapui Johnnie Fox's -pubiin. Annien bussi saapui Enniskerryyn neljän aikaan iltapäivällä, ja ovimies kertoi nähneensä hänet pubin ovella kahdeksan jälkeen illalla. Ennen pubiin saapumistaan Annie oli siis jossain muualla neljän tunnin ajan – mutta missä ja kenen kanssa?

Vuonna 2008 poliisi tiedotti, että sillä on Annien katoamistapauksessa kaksi epäilyä. Tuolloin, 15 vuotta katoamisen jälkeen, sekä Annien vanhemmat että poliisit uskoivat, että hän oli jou-

tunut henkirikoksen uhriksi eikä häntä tultaisi löytämään elossa. Poliisi ei koskaan tiedottanut kahdesta epäilystä enempää, joten on todennäköistä, että tutkimusten perusteella todettiin, ettei näillä ollut mitään tekemistä Annien katoamisen kanssa.

Vuonna 2014 entinen poliisi Alan Bailey, joka oli työvuosinaan osallistunut aktiivisesti Irlannin katoamiskolmion tapausten tutkintaan, julkaisi kirjan *Missing, Presumed*. Siinä hän kertoo kaikista katoamistapauksista ja niiden tutkinnasta. Yllättäen Bailey'n kirja nosti esille täysin uuden teorian Annien tapauksesta. Poliisit eivät olleet koskaan puhuneet vastaavasta teoriasta julkisesti tutkimusten aikana, eikä esimerkiksi Annien äidillä Nancylla ollut mitään tietoa sellaisesta ennen kirjan julkaisua.

Bailey kertoo kirjassaan, että poliisien ”erittäin luotettavien lähteiden mukaan”, joita hän ei kirjassa kuitenkaan nimeä, Annien seurassa pubissa ollut mies oli IRA:n eli Irlannin tasavaltalaisarmeijan jäsen. IRA luokitellaan terroristijärjestöksi, joka taisteli 1920-luvulla brittejä vastaan Irlannin itsenäisyyden puolesta. Järjestö on sen jälkeen ollut aktiivinen Pohjois-Irlannissa, joka on Britanniaan kuuluva alue. Vuoden 2005 jälkeen järjestö ei ole enää tehnyt aseellisia iskuja, mutta sitä ennen se toteutti Britanniassa useita pommi-iskuja, jotka tappoivat ja haavoittivat satoja ihmisiä.

Bailey mainitsee kirjassaan, että Annien seurassa pubissa nähty mies oli 28-vuotias palkkatappaja, joka oli vahvasti mukana IRA:n toiminnassa. Bailey'n lähteiden mukaan mies oli heti kiinnittänyt huomiota Annieen ja hakeutunut tämän seuraan. He olivat jutelleet ja innostuksissaan, tai ehkä tehdäkseen vaikutuksen, mies oli kertonut Annieelle taustastaan ja siitä, mitä oli IRA:n nimissä tehnyt. Vaikka Annien poliittisista näkemyksistä ei olekaan varmuutta, hän oli kuitenkin kiinnostunut Irlannin historiasta, ja voi olla, että IRA:n jäsenen kanssa jutteleminen oli hänen mielestään kiinnostavaa ja jännittävää – riippumatta siitä, mitä hän itse ajatteli IRA:sta tai sen toiminnasta. Bailey'n

lähteiden mukaan mies oli jossain vaiheessa iltaa tajunnut kertoneensa liikaa itsestään ja siitä, mitä oli tehnyt. Järjestön toiminnasta kertominen tällä tavoin oli ehdottomasti kiellettyä, ja erityisen vakavaa oli se, jos mies oli kertonut oikean nimensä tai puhunut joistain muista järjestön jäsenistä näiden oikeilla nimillä. Kun mies oli tajunnut menneensä jutuissaan liian pitkälle, hän oli päättänyt, että ainoa keino selvittää tilanteesta oli hyljentyä Annie lopullisesti.

Kuultuaan Annien asuvan Dublinissa mies oli tarjonnut hänelle kyytiä, eikä Annie todennäköisesti osannut epäillä kyytitarjouksen tarkoituspäätä. Baileyn lähteiden mukaan mies tiesi, että hän ei missään tapauksessa voisi poistua pubista samaan aikaan Annien kanssa, jotta häntä ei yhdistettäisi Annieen myöhemmin. Niinpä hän sanoi menevänsä vessaan ja kehotti Annia menemään edeltä parkkipaikalle, missä miehen auto odotti. Kun he olivat autossa, mies ei lähtenytäkään kohti Dublinia vaan kääntyi takaisin Enniskerryn syrjäiteille. Siellä hän kuristi Annien kuo-liaksi ja piilotti tämän ruumiin ojaan. Myöhemmin mies palasi alueelle muutaman muun IRA:n jäsenen kanssa ja he siirsivät ruumiin toiseen, tuntemattomaksi jääneeseen paikkaan.

Baileyn mukaan tämä teoria Annien katoamisesta on uskottava ja täysin mahdollinen. Hänen kertomuksensa uskottavuutta vähentää kuitenkin se, että hän ei ole milloinkaan kertonut, mistä lähteestä tiedot ovat peräisin. Annien äiti Nancy on huomauttanut, että jos poliisit oikeasti olisivat pitäneet teoriaa mahdollisena ja uskottavana, he olisivat luultavasti kertoneet siitä Annien perheelle ennen kuin se julkaistiin kaikelle kansalle Baileyn kirjassa. Kirjan julkaisun jälkeen Nancy kommentoi *The Star* -lehdelle olevansa erittäin hämmästynyt teoriasta ja ihmettelevänsä sitä, että asiasta ei koskaan kerrottu hänelle, vaikka Baileyn väitteiden mukaan teoriaa oli tutkittu vuosien ajan.

Se, että Annien ruumista ei ole koskaan löydetty eikä hänen kohtalostaan ole muutenkaan saatu juuri mitään tietoa, voisi

kuitenkin viitata siihen, että hänen murhaajansa oli ”ammattilainen”, kuten vaikkapa IRA:n palkkatappaja. Palkkatappaja todennäköisesti tietäisi, miten hävittää ruumis niin, että siitä ei jää mitään jälkiä.

Baileyn tietojen mukaan Annien seurassa nähty mies olisi myöhemmin jäänyt kiinni toisen IRA:n jäsenen lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä ja hän olisi tämän takia ollut pakotettu muuttamaan Yhdysvaltoihin. Irlannin poliisi ei ole koskaan yrittänyt jäljittää miestä, eikä tätä ole koskaan kuulusteltu Annien katoamiseen liittyen.

Tämän kirjan kirjoittamisen aikaan eräs Annien entinen työkaveri antoi yllättäen haastattelun *Irish Mirror* -lehdelle ja puhui Annien katoamista. Marisa Mackle, joka nykyään elättää itsensä kirjoja kirjoittamalla, työskenteli tarjoilijana Annien kanssa samassa ravintolassa tämän katoamisen aikaan. Marisa otti haastattelussa vahvasti kantaa siihen väitteeseen, että Annie olisi nähty viimeistä kertaa Johnnie Fox's -pubissa. Marisan mukaan hän ehti tutustua Annieen hyvin tämän kanssa työskennellessään ja tiesi, että tämä ei pitänyt pubeista eikä olisi ikinä lähtenyt viettämään iltaa baariin. Marisan mukaan Annie olisi pitänyt pubissa vietettyä iltaa ”ajanhukkana”. Marisa kertoi myös, että Annie ei juuri juonut alkoholia.

Marisan mielestä on ”täysin absurdia”, että yksi epävarma havainto pubista määritteli niin pitkään katoamisen tutkintaa ja että yli kymmenen vuoden ajan pubihavaintoa pidettiin merkittävänä. Marisa uskoo, ettei tapausta ole saatu selvitettyä nimenomaan siksi, että tutkimuksissa keskityttiin niin vahvasti tähän havaintoon.

Marisa kritisoi haastattelussaan myös Irlannin poliisia ja sanoi, että vaikka hän työskenteli Annien kanssa todella tiiviisti ja tiesi paljon tämän elämästä, poliisit eivät milloinkaan otaneet häneen yhteyttä puhuakseen hänen kanssaan Annien

katoamisesta. Marisalla on selvästi myös omat epäilyksensä siitä, mitä Annieille saattoi katoamispäivänään käydä: hänen mukaansa Annie näki Irlannin ”ruusunpunaisten lasien läpi” ja uskoi, että kaikki maassa olivat kilttejä ja hyväntahtoisia. New Yorkin osavaltiossa varttunut ja lähes koko ikänsä siellä elänyt Annie näki koko Irlannin sympaattisena pikkukylänä eikä uskonut, että mitkään vaarat voisivat kohdata häntä siellä.

Vaikka Annien katoamisesta on nyt kulunut jo lähes 30 vuotta, viimeisin käänne tapauksen tutkinnassa tapahtui vuonna 2020. Annien vanhemmat palkkasivat jo 1990-luvulla amerikkalaisen yksityisetsivän Michael Griffithin tutkimaan hänen katoamistaan. Vuonna 2020 Griffith ja tutkimuksiin liittynyt entinen FBI:n agentti Kenneth Strange kertoivat, että heidän tekemiensä tutkimusten mukaan on mahdollista, ettei Annie koskaan mennyt Johnnie Fox’s -pubiin, ja että he pitävät silminnäkijähavaintoa ”epäluotettavana”. Griffithin ja Strangen mukaan he ovat jo pitkään tutkineet vihjettä, jonka mukaan Annie nähtiin Enniskerryssä sijaitsevassa kahvilassa miehen kanssa, jonka henkilöllisyyttä ei ole saatu selville. Heidän teoriasensa on, että mies oli joku, jota Annie oli tapaillut ennen katoamistaan.

Griffithin ja Strangen mukaan vihje Anniesta tuli naiselta, joka oli ollut samaan aikaan kahvilassa ja kuullut Annien ja tuntemattoman miehen juttelevan keskenään. Nainen ei itse kertonut asiasta poliiseille, vaan naisen tytär toi asian tutkijoiden tietoon sen jälkeen, kun nainen itse oli jo menehtynyt. Kuten Baileynkin teoriaan myös yksityisetsivän ja entisen FBI-agentin teoriaan on suhtauduttu epäillen. Koko teoria ja vihje Anniesta kahvilassa on lähtöisin yhdeltä ihmiseltä, joka ei edes kertonut asiasta tutkijoille itse, vaan tieto tuli toisen käden kautta.

Annien tapaus on edelleen avoinna, ja sitä tutkivat sekä Irlannin poliisi että yksityisetsivät. Annien isä menehtyi vuonna 2009, mutta hänen äitinsä on edelleen elossa ja toivoo, että Annien kohtalo vielä selviäisi. Äiti on sanonut, että hänelle

tärkeintä ei ole saada kiinni Annien tappajaa vaan löytää Annie ja saada varmuus siitä, että tämä todella on menehtynyt.

Siinä missä Annien katoamistapaus sai valtavasti huomiota mediassa ja poliisit panostivat sen tutkimiseen, 39-vuotiaan Eva Brennanin katoaminen vuoden 1993 heinäkuussa ei aiheuttanut samanlaista reaktiota. Annien etsinnät olivat Evan katoamisen aikaan täydessä käynnissä, eikä tapauksia vielä silloin yhdistetty millään tavalla toisiinsa. Eva oli sairastanut masennusta vuosia, ja sairaus oli rajoittanut hänen elämäänsä monin tavoin. Hän ei ollut työelämässä, ja hänen sosiaaliset kontaktinsa rajoittuvat hänen vanhempiinsa ja kuuteen sisarukseensa. Eva kävi joka päivä vanhempiensa luona kylässä, ja sunnuntaisin koko perhe kokoontui syömään vanhempien talolle Rathgarin kaupungin-osaan Dubliiniin käytyään ensin kirkossa sunnuntaimessussa.

25. heinäkuuta 1993 Eva oli ollut syömässä vanhempiensa luona, kun hän oli yhtäkkiä alkanut riidellä perheensä kanssa tarjolla olevasta ruuasta. Muiden vastusteluista huolimatta hän oli poistunut paikalta kiukkuisena ja sanonut menevänsä omalle asunnolleen. Kun Eva ei seuraavana päivänä saapunut vanhempiensa luokse, hänen isänsä meni käymään tyttärensä asunnolla. Kukaan ei tullut avaamaan ovea, joten isä murtautui asuntoon ikkunan kautta. Asunnossa oli siistiä ja Evan tavarat olivat paikoillaan. Mitään ei puuttunut, mutta isä pani merkille, että Evan yllä edellisenä päivänä ollut takki oli asunnossa. Eva oli siis päässyt sunnuntaina kotiinsa sen jälkeen, kun oli lähtenyt vanhempiensa luota.

Koska oli erittäin outoa, että Eva oli lähtenyt ilmoittamatta kenellekään mitään, hänen vanhempansa ilmoittivat hänet kadonneeksi. Mielenkiinto katoamista kohtaan ei kuitenkaan ollut suurta. Kun poliisit kuulivat, että Eva oli masentunut, he

päätelivät, että tämä oli tehnyt itsemurhan tai muuten halunnut vetäytyä jonnekin ollakseen omassa rauhassaan. Evan vanhempien ja sisarusten mukaan hän oli kuitenkin hyvin uskonnollinen ja ”hengellinen”, joten hän ei missään nimessä voisi tehdä itsemurhaa; Eva oli katolilainen, ja katolilainen kirkko näkee itsemurhan syntinä. Vanhempien mukaan Eva ei ollut koskaan ollut itsetuhoinen eikä puhunut itsemurhasta.

Evan perhe on myöhemmin kritisoinut poliisien toimia hyvin paljon, ja perheenjäsenten antamien haastattelujen mukaan poliisit ottivat tapauksen tosissaan vasta kolme kuukautta sen jälkeen, kun hänet oli ilmoitettu kadonneeksi. Poliisit olivat silloin menneet Evan asunnolle keräämään sormenjälkiä, mutta koska perhe oli siivonnut asunnolla, ei jälkiä enää pystytty löytämään. Evan tapauksessa poliisilla oli hyvin vähän vihjeitä, joiden perusteella lähteä liikkeelle; koska varsinainen tutkinta aloitettiin niin myöhään, ei silminnäkihavaintoja katoamispäivältä ollut.

Poliisilla ei ole edes varmuutta siitä, minä päivänä Eva katosi – sunnuntaina eli samana päivänä, kun hän oli lähtenyt kiihdyksissään pois vanhempiensa luota, vai maanantaina, kun hänen isänsä oli mennyt asunnolle etsimään häntä. Voi olla, että tapausta tutkittiin lopulta hyvin vähän siksi, että vihjeitä tai johtolankoja ei juuri ollut. Evan perhe on kuitenkin varma, että poliisien vähäinen kiinnostus tapausta kohtaan johtui Evan mielenterveysongelmista ja siitä, että niin iso osa poliisien resursseista meni Annien katoamisen tutkintaan. Eräässä haastattelussa Evan siskon aviomies sanoi epäilevänsä Annien tapauksen saaneen niin paljon huomiota, koska Annien isä oli ammatiltaan poliisi ja koska Annie oli turisti.

Poliisien suhtautuminen tapauksiin on silmiinpistävästi erilaista, ja Evan tapauksesta on olemassa vain hyvin vähän tietoa tai yksityiskohtia. Jossain vaiheessa katoamisen jälkeen paikallisten keskuudessa alkoi liikkua huhu, jonka mukaan Eva olisi tuntenut kahdesta murhasta tuomitun miehen, Michael